

Affattelse, som nu foreligger for det høje Ting. Derfor er det da naturligt, at jeg maa anbefale til Vedtagelse den Indstilling, der foreligger fra Udvalgets Flertal, nemlig at vedtage Lovforslaget i Folketingets Affattelse.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder i Højres Ændringsforslag, som jo nu ogsaa har været Genstand for Debat mellem den ærede Ordfører og det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper). Jeg vilde ikke kunne gaa ind paa, vil jeg blot sige, at de ugifte ganske undtoges i Loven. Jeg mener ogsaa, at adskillige af de Indvendinger, som er gjorte af den ærede Ordfører, er meget rammende, men det er klart, at det ikke kan være det finansielle Hensyn, der er afgørende for mig, for i i saa Fald kunde jeg ikke have stillet Forslag, som gik ud over det Beløb, som vilde kræves, hvis Højres Ændringsforslag skulde gennemføres. Men naar det ærede Medlem, der fører Ordet for Højre, sagde, at der havde været forskellige Motiver gældende for Folketinget, da det vedtog dette Lovforslag, og derimellem nævnede det, at man vilde spare en Sum, som senere kunde komme til Anvendelse for andre, maa jeg gøre Indsigelse imod, at dette har været et Motiv for Affattelsen. Den ærede Ordfører har allerede bemærket, at der foreligger intet om en saadan Anvendelse af denne Sum, paa hvilket man kunde støtte en Betragtning som den, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds gjorde gældende. Der har været antydning, saaledes som for Resten Ordene lyder i Betænkningen fra Højres Side, at denne Sum kunde komme til Anvendelse overfor andre. Hvis der der har været Tale om andre, har det ikke været saadanne andre, som her skildres eller sættes gennem Betænkningen, men saadanne, som kunde ligestilles med de Tjenestemænd eller Arbejdere, som Lovforslaget drejer sig om. Men jeg maa bestandig hævde — det er mange Gange, jeg har gjort det —, at her er ikke truffet noget, der kunde kaldes blot en Art Aftale om, hvem der skulde komme i Betragtning, og jeg maa ogsaa sige, saaledes staar det for mig, at dette, at der skulde kunne anvendes tilnærmelsesvis et Beløb som det, der er sparet — for at bruge dette Udtryk — i Folketingets Affattelse i Forhold til Regeringens Lovforslag, det har jeg aldrig nogen Sinde tænkt. Jeg maa altsaa overfor det ærede Medlem hævde, at hans Tro til, at der nu kunde komme noget ud af at vedtage Højres Ændringsforslag, er

fejlagtig. Hvis Højres Ændringsforslag blev vedtaget her i Tinget, vilde vi komme til en ny Forhandling i Folketinget, en ny og rimeligvis meget langvarig Forhandling. Jeg fremsatte Regeringslovforslaget den 3. August; man mente den Gang, at dette var en Sag, som alle var enige om, i alt Fald med Hensyn til dens Begrundelse og dens Formaal. Ikke des mindre er Sagen i Dag den 27. August kun til anden Behandling i Landstinget; saa længe har det trukket ud. Jeg mener, at det af Hensyn til dem, det drejer sig om at hjælpe, er rimeligt og billigt at slutte Forhandlingen. Jeg advarede ved første Behandling mod at vække Forhaabninger, man ikke kunde tilfredsstille. Ikke des mindre har Højre ligesom viftet med en gylden Anvisning for Tjenestemændenes Øjne; denne Anvisning kan nu ikke indfris. Det er beklageligt. Jeg har naturligvis ikke tvivlet om Højres gode Hensigt ved denne Lejlighed, jeg har ikke haft nogen Tro til, at det skulde være politiske Motiver, der laa til Grund for, at Højre stiller sig saaledes, for vi har vel alle været enige om, at Politik skulde fjernes fra denne Sag. Men hvis der har været en god Hensigt hos Højre, er denne Hensigt ganske vist ikke opnaaet. Der vil altsaa kun være vakt Forhaabninger, som nu ikke tilfredsstilles. Jeg saa i Dag i et Blad, at en af de Tjenestemænd, med hvilke ogsaa Finansministeriet har forhandlet, har udtalt, at man vilde endnu til det sidste bevare den Tro, at Højres Ændringsforslag kunde gennemføres. Naturligvis har man Lov til at nære den Tro, men den beror paa den fejlagtige Forudsætning, at Højre er Flertal i dette Ting. Det forekommer mig, at Højre under Forhandlingen om denne Sag og undertiden ogsaa om andre Sager befinder sig i den forstaaelige, men beklagelige Vildfarelse, at Højre sidder inde med Flertallet i dette Ting. Hvis Højre besad en saadan Stilling, vilde jeg bedre forstaa dets Holdning.

Jeg maa altsaa i Tilslutning til den ærede Ordfører, hvis Betragtninger jeg i høj Grad deler, anbefale, at det høje Ting vedtager Forslaget, saaledes som det indstilles fra Udvalgets Flertal, og saaledes som det er vedtaget af det høje Folketing.

Piper: Den højtærede Finansminister mente, at det var urigtigt, at Højre ved sine Forslag havde vakt Forhaabninger. Jeg maa dog hævde, at den, der har vakt de største Forhaabninger hos Tjeneste-